

Randers Bykor

Firklang

13. årgang

Juni 2012

Nr. 2

En festlig velkomst.

Firklang: Medlemsblad for Randers Bykor

Bladet udkommer på Randers Bykors hjemmeside: www.randersbykor.dk og bliver desuden sendt som mail til korets medlemmer. Har et medlem ikke en mailadresse, kan man henvende sig til redaktøren.

Redigering og layout: Inger Schnetler

Foto: Else Bundgaard
Inger Schnetler

Næste nummer af Firklang er planlagt til at udkomme ultimo september 2012. Jeg håber, at korets medlemmer vil bidrage med indlæg til vores fælles blad og beder jer sende dem til adressen inger@schnetler.dk. Deadline: Mandag den 19. september.

Indholdsfortegnelse:

<i>Sommerfest hos Lotte:</i>	<i>Side</i>	<i>3</i>
<i>Randers Bykor til årsmøde i Erhvervenes Hus:</i>	-	5
<i>Hvor har de det fra?</i>	-	6
<i>Safari i Kenya og Tanzania:</i>	-	8

Sommerfest hos Lotte

Af: Inger Schnetler

Igen i år inviterede Lotte gæstfrit hele Randers Bykor til sommerfest og sæsonafslutning på sin private bopæl den 4. juni.

Flaget var hejst, da bussen med korets medlemmer holdt foran indkørslen, så man følte sig straks velkommen i de dejlige omgivelser, og røgen fra grillen antydede, at der sikkert var lækker mad i vente.

Lotte bød velkommen ude på gårdspladsen, og da der blæste temmelig meget, bad hun alle komme indenfor i de lune stuer, hvor bordene stod dækket.

Lotte byder velkommen.

Nogle af korets mandlige medlemmer tog sig straks af grillen, og der gik ikke lang tid, før man kunne forsyne sig med lækkert grillstegt kød, salater, kartofler og brød.

I en lille tale takkede korets næstformand Hans Jesper på korets vegne Lotte for den store gæstfrihed samt både Lotte og Niels Viggo for deres arbejde med koret i den forløbne sæson, der har været krævende, men også meget spændende og givende.

Morten havde skrevet et fint lille hyldestdigt til Lotte, og han læste det selv op.

Når sangglade korister mødes, bliver der naturligvis sunget, så kormapperne kom frem, og nogle af vore mest yndede sange blev sunget. I Danmark er jeg født blev sunget udenfor i de dejlige grønne omgivelser, og selvom det var blæsende og køligt, var himlen blå, og vi fornemmede, at sommeren måtte være lige om hjørnet.

Sang i det grønne.

Kaffe og kage gør godt en blæsende junaften, og det blev nydt indendørs, mens snakken gik og hyggen bredte sig.

Randers Bykor har i årenes løb haft mange dejlige og hyggelige timer hos Lotte og Kristian, som gæstfrit har inviteret til fest og hyggeligt samvær. I et kor er fællesskabet naturligt omkring sangen og de korværker, der skal indøves og opføres, men besøgene hos Lotte og Kristian har øget korets sammenhold ud over det sanglige, og de vil altid være dejlige minder at se tilbage på. En stor tak til Lotte og Kristian.

Randers Bykor til årsmøde i Erhvervenes Hus

Af: Inger Schnetler

Mens deltagerne i Randers Erhvervs & Udviklingsråds årsmøde tirsdag den 22. maj ankom og blev indskrevet, underholdt Randers Bykor med en lille koncert.

På programmet var kendte danske sange, og arrangørerne havde på forhånd tilkendegivet, at der ville blive sat pris på, at der også var sange, der havde noget med det jyske at gøre.

Medlemmer af Randers Bykor varmer op til minikoncert, mens den varme majsol kaster lys ind gennem vinduerne i den tidligere Nellemanns bygning.

Vi indledte med en for årstiden aktuel sang, Kom, maj, du søde milde, og H. C. Andersens hyldest til fædrelandet I Danmark er jeg født med musik af Poul Schierbeck var også en af sangene.

Man kan ikke påstå, at H. C. Andersen er speciel jysk, men da han i august 1859 rejste fra Randers til Viborg via et ophold i præstegården i Hjermind, blev han så betaget af den natur, han oplevede, at han nedfældede sine tanker i digtet Jylland mellem tvende have, som P. Heise satte musik til. Dengang var det den blomstrende lyng, der betog ham, men hvis han var kommet på den samme strækning en dag i slutningen af maj måned 2012, ville det have været de smukke gule rapsmarker, der kunne have givet inspiration til et digt.

Den danske folkevise En yndig og frydefuld sommertid hører også foråret og sommeren til.

St. St. Blicher, som absolut hører til Randersegnen, fortæller i sin novelle "Kærlighed på dagvognen" fra 1844 om en rejse fra Ålborg til København. På strækningen mellem Hobro og Randers betvivler de sjællandske medrejsende nytten af de øde, lyngklædte vidder, men Blicher fortæller dem, at "på en sådan skummel, ensformig hede slutter man sig tættere sammen og bliver meddeleligere". Som bevis synger han sangen Mads Doss, som han havde digtet to år tidligere. Melodien, siger han, er en gammel almuevise.

Programmet blev således både dansk, jysk og med tilknytning til det kronjyske.

I årsmødets velkomsttale blev Randers Bykor med dirigent Lotte Bille Glæsel takket for dets medvirken.

Hvor har de det fra?

Af: Inger Schnetler

Da jeg for mange år siden gik på Skive seminarium, var nogle af højdepunkterne koncerterne i Teatersalen. Det daværende Randers Byorkester med Lavard Friisholm i spidsen gav hvert år flere koncerter i denne sal, og hver gang var det alle musikinteresserede lærerstuderende af huse. Vore musiklærere var der også, og i denne gruppe af unge mennesker med interesse for den klassiske musik var det sådan, at man gav besked, hvis man ikke kunne komme, for der måtte være en gyldig grund, hvis man ikke tog del i det musikliv, som byen kunne byde på.

Engang var vi så heldige, at der kom besøg af den berømte Janáček Kvartet. Det var stort, og jeg fik i hvert fald en musikalsk oplevelse, som jeg aldrig har glemt. Tilbage på seminariet snakkede vi meget om de dygtige musikere, musikaliteten, og hvad det er, der gør, at et land kan fostre så mange dygtige musikere, og at nogle musikere adskiller sig så tydeligt fra andre også dygtige musikere. I den forbindelse kan jeg huske, at en af vore musiklærere sagde, at i ethvert stort symfoniorkester verden over sidder der en tjekkisk musiker. I rusen efter den store musikalske oplevelse tog han nok munden lidt for fuld, men sandt er det dog, at mange tjekiske musikere gennem årene har været med til at sætte deres præg på og højne det musikalske niveau mange steder i verden.

Dertil kommer at Tjekkiet også har fostret mange store komponister, og navne som Dvořák, Smetana og Janáček er kendt verden over inden for den klassiske musik. Mozart, Haydn og Tchaikovsky besøgte ofte Prag, og var i hver deres tidsperiode med til at præge byens musikliv.

I slutningen af marts måned tilbragte min mand og jeg nogle dage i Prag. Vi havde ikke tidligere besøgt byen, så vi så frem til en lille ferie i denne gamle kulturby. Vi havde på forhånd været på nettet for at se, om der var nogle koncerter, som vi havde lyst til at høre, men vi fandt ikke rigtigt ud af noget og tænkte, at det måske var som i Danmark, at det store opbud af koncerter kommer som optakt til påsken, og vores besøg lå lidt tidligere. Nogle af vore venner, som har besøgt byen adskillige gange, trøstede os med, at der var

så meget, og at vi bare kunne vælge, når vi var der. Vi var nok lidt tvivlende og mente, at der var så meget andet at se og opleve, så det gik nok, men vore venner fik ret.

I kirker og på museer var der overdådige tilbud om koncerter, og for os kom det til at dreje sig om at vælge.

Vi ville have besøgt fossiludstillingen på nationalmuseet Národní, men museet var lukket for besøgende på grund af renovering. I forhallen var der dog en koncert med Czech Strings Chamber Orchestra og en japansk kvindelig pianist sidst på eftermiddagen den dag, vi kom der, og da hovedværkerne Foråret og Sommeren fra Vivaldis De Fire Årstider, Allegro og Menuet fra Mozarts Eine Kleine Nachtmusik og Slaviske Danse af Dvořák altid er dejlige at lytte til, købte vi billetter og fik samtidig en lille snak med billetdamen, der absolut var bedst til tjekkisk, men som gerne vil vise sin imødekommenhed ved at forsøge sig med lidt engelsk.

Vi gik ud i byen og kom tilbage til Národní i god tid inden koncerten. Stor var vores overraskelse, da vi viste vore billetter, og der blev sagt, at der var specielle pladser til os. Fra markeder sydpå er vi vant til "special price for you", men her kom det noget overraskende. Vi blev ledsaget hen til koncertens absolut bedste tilhørerpladser og spurgt om, hvor vi kunne tænke os at sidde. I det gamle nationalmuseums meget smukke forhal, som det for øvrigt var sidste chance for at se før renovering og modernisering, overværede vi en dejlig kammerkoncert med ovennævnte værker samt nogle andre små stykker af Paganini, Tartini, Bizet, Monti og Brahms. Musikerne var fremragende, det musikalske niveau meget højt, og vi fik en dejlig musikoplevelse, som absolut ikke var planlagt, da vi forlod vores hotel om morgenen.

Koncert med Czech Strings Chamber Orchestra på nationalmuseet Národní.

Min mand er interesseret i jazz, og vi undersøgte på nettet, om der skulle være jazzklubber, som vi kunne have interesse i at besøge en aften. Det viste sig, at der var adskillige med et tilsyneladende godt program, så det drejede sig om at vælge. I alle klubberne var det tjekkiske jazzmusikere, der spillede, og da vi ikke kendte nogle af dem, gik vi på You Tube for at undersøge, hvilken slags musik de forskellige spillede. Valget faldt på Jazzklub AghaRTA, der holder til i en historisk kælder, som går tilbage til det 14. århundrede og er beliggende i en af de snævre gågader nær Starometske Namesti, den Gamle Bys rådhusplads. Lokalerne er små og med buede hvælvinger, og man sidder tæt både på musikerne og de øvrige tilhørere, men med en venlig betjening og en fadøl til ca. 15 kr. kunne man kun føle sig godt tilpas. Den aften, vi besøgte klubben, var der en sekstet med navnet "Limited Edition" på programmet. Besætningen var saxofon, trompet, basun, klaver, bas og trommer, og alle musikerne var fremragende jazzmusikere. Numrene var dels egne kompositioner og dels jazzklassikere som "Bye bye blackbird" og "Blue Monk". Også her fik vi en stor musikalsk oplevelse, og vi kunne konstatere, at såvel den klassiske musik som jazzten trives særdeles godt i Prag.

På Starometske Namesti er der et livligt folkeliv, og fra forskellige boder bliver der udbudt alt til salg lige fra grillstegte skinker til hjemmelavet tjekkisk legetøj. Der var også en stor scene, og her var der musikalsk underholdning af dygtige unge mennesker og børn en stor del af tiden. Om det var musikskoler, der gav forårskoncerter, eller der stort set altid er nogle, der optræder med musik her, blev vi ikke klar over, men dygtige var de unge mennesker, og vi kunne se, at der stod voksne bag både til at sende dem på scenen og tage imod dem, når de havde ydet deres bedste foran publikum. Også i en af kirkerne i nærheden af Den gamle Rådhusplads overværede vi koncerter med børn og unge mennesker, og vi kunne iagttage, at de blev bakket godt op af nogle voksne. Alle koncerterne med de unge mennesker var med fri entré, så det gjaldt bare om at tage sig tid til at slappe af og nyde det.

Det var en fornøjelse at opleve det sprudlende musikliv, der finder sted i Prag i dag, og vi kunne se, at der er grobund for, at Tjekkiet også fremover kan fostre fremragende musikere, der kan være med til at sætte præg på det musikalske liv, hvor de end kommer til at virke.

Safari i Kenya og Tanzania

Af: Else Bundgaard

I begyndelsen af marts var jeg på en fantastisk safaritur til Kenya og Tanzania. Vi var kun 6 deltagere i turen, og da safaribilen netop var til 6 personer, havde vi hele tiden vores særdeles dygtige danske guide og naturligvis også vores meget dygtige afrikanske guide/chauffør hos os.

Vi landede i Nairobi, hvor vi bl.a. besøgte Karen Blixens farm. Vi kiggede på de få rester, der er tilbage af kaffefabrikken og gik så hen til huset. Der var besøgende, som havde drukket kaffe i haven, men nu var på vej til at gå, og hvem så vi i den 10-12 mand store flok? Inger Støjberg, Joachim B. Olsen og andre af vore "store personligheder"! – Vi blev ikke budt på kaffe i haven! – Inventaret i huset var en blanding af K. B.'s få tilbageblevne

eller tilbagekøbte ejendele, nyanskaffede ting, der lignede de oprindelige og så remedier fra filmen Out of Africa. Men spændende var det at være der.

Vi kørte nu sydpå mod Amboseli Nationalpark, som var vort næste overnatningssted. Først på eftermiddagen kørte vi ind ad en rød jordvej, to hjulspor med dybe huller, og nåede vores lodge, et meget spændende sted bygget af rustikke naturmaterialer fra omegnen, vulkanske sten og træer og grene brugt i den facon, de naturligt har, meget flot og smagfuldt. Værelserne var store telte med fast trægulv i selve soveafdelingen og åbning ud til et meget stort badeværelse, der hang sammen med teltet og var opført i natursten. Teltets terrasse vendte lige over mod Kilimanjaro, hvor den sneklædte top stod hvid mod den blå himmel, i luftlinje vel kun 10 km borte; fra selve toilettet var der den samme fantastiske udsigt, der var et vindue lige ud for "siddepladsen". Fra lodgens svømmepøl var der ligeledes udsigt mod denne top, og restaurantens terrasse var det perfekte sted til en "sundowner". Nogle masaier fra en nærliggende masailandsby var ansat på lodgen, de skulle bl.a., når det var mørkt, følge os til og fra teltene pga. de vilde dyr, der jo lever i området. Når vi efter meget lækker aftensmad vendte tilbage til teltene, var der rullet ned for teltvinduerne og anbragt gode gammeldags gummi-varmedunke i sengene – vi boede i ca. 2000 m's højde. – Jo, vi blev passet op på allerbedste vis; som en af rejsedeltagerne på et tidspunkt udtrykte det: det her liv kunne jeg nu hurtigt vænne mig til!

Den første morgen på lodgen så vi på sletten nedenfor en mængde giraffer, vi talte omk. 50; de var selvfølgelig lidt langt væk, men et meget flot syn. Amboseli er kendt for sine mange elefanter og giraffer, og dem så vi minsandten mange af.

Elefanter med Kilimanjaro i baggrunden.

Når vi kørte på safaritur fra lodgen om morgenen, skulle vi kun køre få hundrede meter, før de stod der, i flokke eller enkeltvis, mange helt tæt på os, de var ude for at spise morgenmad; i løbet af kort tid havde vi set omk. 40 elefanter, så holdt vi op med at tælle. Også store flokke af zebraer var der, og mange, mange forskellige slags antiloper så vi. I et sumpområde var der en mængde flodheste. Der var også mange forskellige slags fugle; både vores danske guide og den afrikanske guide/chauffør fik øje på – og genkendte – dyr og fugle, før vi andre overhovedet havde observeret noget. Som dagene gik, blev vi dog meget bedre til at iagttage og genkende dyr, til dels også fugle. - Vi så rigtig mange dyr og fugle på Amboselisletten.

Vi var ude at besøge den masailandsby, lodgens ansatte kom fra. Vi blev modtaget af nogle af de rødklædte og smykkebehængte krigere, og senere kom nogle af kvinderne, som bar store halssmykker. Vi så bebyggelsen, små, lave komøg-klinede hytter, hvor man skulle bukke sig meget sammen for at komme ind; der var meget lidt plads indendørs og helt mørkt. Kvinder og børn sov på et koskind ved ildstedet, mændene i opholdsafdelingen. På disse få kvadratmeter sov ofte mand, kone og 7-8 børn, måske også en bedstemor. En masai kan have 3-4 koner, men hver kone skal have sit eget hus, så det er ikke let at finde ud af, hvor mange familier der bor i sådan en landsby, men denne havde vist omk. 250 indbyggere.

Masailandsby.

I midten af området var der to indhegninger, en til geder og en til køer, der, ligesom hele landsbyen, var omkranset af nogle meget stikkende grene for at holde fjender og dyr ude.

Masaierne har tilladelse til at lade kvæget græsse uden for selve nationalparken, dyrene drives ud om morgenen og hjem igen om aftenen. Vi så også de planter, der voksede inde i landsbyområdet og fik forklaret, hvilke sygdomme de blev brugt imod. Og så så vi det, som er meget vigtigt for en rigtig masaikriger: at hoppe højt på stedet med afsæt på begge fødder! Jo højere hop, desto større mandighed! – Masaikrigrerne er kendt for ikke at lave noget som helst, ikke bidrage til husførelsen på nogen vis; de har noget kvæg, men det lader de oftest yngre drenge, der endnu ikke er blevet krigere, passe, og kvinderne må sørge for alt derhjemme – børn, mad, husbyggeri og hvad der ellers kan være. For at få sat lidt skub i disse dovne mænd, og for at de kan tjene lidt penge, har mange af lodgerne ansat masaimænd. - Det var tydeligt, at de andre afrikanere ikke bryder sig om masaimændene, de kan ikke lide den måde, de behandler kvinderne på.

Vi krydsede grænsen og kom ind i Tanzania. Vi kørte over Great Rift Valley, verdens længste dal; den er omk. 10.000 km lang og strækker sig fra Mellemøsten og har forskellige forgreninger ned gennem det østlige Afrika, hvor den giver basis for verdens største vildtkoncentration. Her ligger Lake Manyara Nationalpark, hvor vores lodge lå i 800 m's højde med den flotteste udsigt over dalen. – På alle vore dejlige lodger i Tanzania lå værelserne i hytter eller "rækkehuse", alle havde den flotteste beliggenhed, og alle steder blev der serveret den lækreste mad. Også i denne nationalpark var der masser af dyr og fugle, gnuer, bøfler, impalaer og gazeller og andre antiloper, flodheste, krokodiller, vortesvin, zebraer, bavianer og andre aber, de grimme hyæner, giraffer, elefanter, strudse, de smukke krontraner, næsehornsfugle, sekretærfugle, gribbe og storke af forskellige slags og ved søen flamingoer - ja, mange flere.

Gnuer i mængde.

Vort næste mål var at komme ind på Serengetisletten. Her boede vi på to forskellige lodger for at opleve så bredt et udsnit af dyreliv og landskab som muligt. Turen var lagt på dette tidspunkt af året, fordi man her kan se migrationen, gnuernes vandring over Serengetisletten, og fordi det er i slutningen af gnuernes kælvningstid, altså det tidspunkt hvor der er allerflest dyr. Inden for 3 uger kommer omk. 500.000 gnukalve til verden; de kan stå på benene i løbet af 7 minutter, og inden for 2 døgn kan de følge med moderen – faderen har for længst sluttet sig sammen med "vennerne"! Man regner med, at omk. 2 mill. gnuer er samlet her og vandrer sydpå over sletten for at spise det saftige, grønne græs. Med dem følger hundrede tusinder af zebraer og forskellige antilopearter. Efter ca. ½ års vandring vender de om og går nordpå igen. De vandrer hele tiden efter det grønne græs, men det er ikke alle steder muligt at se dem pga. uvejsomt terræn. Dyrene går omk. 3.000 km, i luftlinje er det ca. 900 km, men de zig-zag'er efter græsset; de går omk. 50 km om dagen. Også løver, hyæner, geparder og mange andre rovdyr følger med – maden er jo næsten serveret her!

Leopard i træ.

Vi kørte direkte efter gnuerne i disse dage; først så vi dem som små prikker i horisonten, men senere så vi dem helt tæt på og i store mængder, lige så langt øjet rakte, det var et fantastisk syn. En af dagene syntes vores afrikanske guide, at vi skulle se endnu flere gnuer, så han kørte tværs over det hele, gennem store mudderpøle, hvor han på fantastisk vis fik bilen igennem – og vi så dyr! ½ mill. mente guiderne der var i den største gruppe, vi så. – En dag så vi, at en hyæne kredsede om en flok gnumødre med kalve, en mødregruppe, som vi kaldte dem. Så udså den sig en af kalvene, som den jagtede; ungen var meget lille, men den løb i bogstaveligste forstand for livet, og moderen og andre

gnumødre prøvede at beskytte den lille ved at danne kreds omkring den, men pludselig var der ikke kun en, men tre hyæner, og det blev for meget, den lille unge blev nedlagt. Vi syntes alle, det var synd for den lille unge og for moderen, der stod helt fortabt og så på, men det er jo livets gang på sletten.

Ved et af overnatningsstederne hørte jeg en nat en mærkelig lyd udenfor; om morgenen fik vi at vide, at en leopard havde gået rundt i lodgen om natten. Nogle meget små antiloper, der hedder dik-dik, holder til ved lodgen, og dem kan leoparderne godt lide, så det har været leopardens lusken rundt, jeg har hørt. En anden nat hørte jeg igen en ukendt lyd, som viste sig at være lyden af en hyæne på rov; der var altså en grund til, at vi blev fulgt til værelserne, når det var mørkt.

Serengeti og Masai Mare (hvor vi ikke var) har verdens største rovdyrbestand. I dagene her så vi bl.a. mange løver; om dagen ligger de for det meste blot og hviler sig til jagten senere. Men en dag kom vi forbi et løvepar, der stod og pustede ud – der var gået forår i dem! Vi standsede selvfølgelig og var med på en kigger, vi holdt vel blot 10 m fra dem. Hanløven var ret stor, så vi spurgte guiden, om det kunne gå an at være så tæt på, men det gjorde ikke noget, sagde han, ”i øjeblikket tænker han kun med den anden ende”. Løver parrer sig hvert 20. min. hele dagen i 7 dage, fik vi at vide - det er da noget af en præstation, så der var god grund til at puste ud! – Et sted lå der 12 løver side om side på toppen af en stor sten, og andre steder så vi dem ligge i træerne og hvile sig. Også leoparder havde lagt sig til hvile i træerne, der er de meget vanskelige at få øje på. I det høje græs gemte geparderne sig; vi så hungeparder med unger, nogle helt små, andre vel et års tid gamle, hele tiden på udkig efter føde. Et sted mæskede en lille familie sig med en gnuunge. – Det var fantastiske dage på Serengetisletten. På det tidspunkt havde vi set 32 løver, 7 geparder og 4 leoparder foruden alt det andet, det var da meget pænt! Vi havde nu set 4 af ”Big Five”, bøfler, elefanter, løver, leoparder, næsehornene manglede.

Man kunne tilkøbe en tur i luftballon, det havde vi gjort. Vi stod op kl. 4.15 og blev hentet af ballonfolket, som kørte os ud til det sted, hvor ballonerne var. Folkene var ved at varme ballonerne op, der var 3, og hver af dem kunne rumme 16 personer. Kurvene lå ned, de lignede reoler med 8 kvadratiske rum, 4 på hver side af kaptajnen. Vi skulle lægge os to og to i rummene og spænde os fast. Efter lidt tid rejste kurven sig op, og vi kom i opret stilling, og ballonen begyndte at svæve. Solen var nu ved at stå op, og vi svævede stille og roligt ud over sletten. Det var en åben slette. Vi fløj over en sø med en mængde flodheste; desuden så vi nogle løver og en gruppe på 7 geparder, impalaer, hyæner og giraffer og en del fugle. Det var en flot morgentur. Vi ville gerne have været derude, hvor migrationen foregår, men ballonfolket har bestemte steder, de må flyve. Da vi landede, blev vi modtaget med et glas champagne – det er skik efter en ballonfærd. Og så var der ellers dækket morgenbord til os ude midt i det hele, her var alt, hvad der hører til et rigtigt engelsk morgenmåltid, og kokke og tjenere sørgede for, at maden var varm, og at den blev delikat serveret. Her fik vi diplomer udleveret. – Fint show.

Vort sidste ophold på safarituren var Ngorongoro-reservatet med Ngorongoro-krateret. Kanten er den største ubrudte kraterrand i verden, og krateret måler ca. 20 km på den ene led og 12,5 km på den anden. Kraterranden ligger i 2300 m's højde, bunden ligger 6-700 m under. På vej dertil kom vi igen forbi et af de store migrationsområder, det er virkelig fantastisk at se. Vores afrikanske guide mente, der var 2 – 300.000 gnuer på det sted. Han

og vores danske guide gjorde alt for, at vi skulle se så meget af migrationen som muligt og i det hele taget så mange dyr som muligt, det var dejligt. Chaufføren holdt sig ikke kun til vejene, han kørte "off-road", når han mente, der var noget at se, eller han havde fået øje på et dyrespor, det gav os mange gode oplevelser – og rysteture.

Vi kørte ned i krateret. Så at sige alle slags dyr og fugle, vi havde set de andre dage på safarien, så vi også her, ja, måske endnu flere. Der lever dog ikke giraffer i krateret. Det varede ikke længe, før vore to guider havde observeret noget; vi andre så ikke andet end et par grå sten i det fjerne, men bilen stoppede. Pludselig bevægede de to "sten" sig; de viste sig at være to sorte næsehorn, som rejste sig og slentrede hen imod os; de kom meget tæt på, men drejede så væk fra os.

Næsehorn

Det var flot, nu havde vi set den sidste af "Big Five", det er ikke givet, man ser dem alle fem. Senere på dagen så vi endnu et sort næsehorn.

En stor flok strudse så vi, og et sted stod en gruppe zebraer og så dekorative ud. Et sted lå en løve og strakte sig i vejsiden, og lidt inde i græsset lå yderligere 6 løver – det var en fin afslutning på turen rundt i Ngorongoro-krateret.

Vores lodge lå oppe på kraterranden, en meget, meget dejlig lodge med en fantastisk udsigt over krateret, det perfekte sted til en "sundowner". – Vi var trætte, skønt vi egentlig ikke havde lavet noget, men 10 intense dages oplevelser havde sat sig. Det er helt umuligt at sætte tal på de dyr og fugle, vi havde set, men det var mange; vores guide mente, vi havde set omk. 1½ mill. af de 2 mill. gnuer, der vandrer, og vi havde selv talt nogle af de

mest spændende: 69 løver, 18 geparder, 4 leoparder og 3 næsehorn – det er da meget pænt!

Dekorative zebraer.

Vi var 4, der havde tilkøbt 3 dage på Zanzibar, så i stedet for at tage hjem, fløj vi over til øen. Vi blev kørt om på østsiden til et dejligt hotel lige ned til havet. Også her var det ren luksus. Vi tog på et par udflugter, en krydderitur og en tur ind til Stone Town, den gamle del af Zanzibar by; begge dele var et besøg værd. Ellers nød vi bare hotellet og dets faciliteter. – Det var en fin afslutning på en meget spændende og oplevelsesrig tur til Kenya og Tanzania.

Majestætiske krontraner.